

Gail Honeymanová

**ELEANOR
SE MÁ
VÁŽNĚ
SKVĚLE**

„Opravdu originální literární dílo: vtipné, dojemné a nepředvídatelné. Cesta, po níž Eleanor vychází ze stínů své minulosti, je mistrně vystavěná a naprosto vás uhrane.“

JOJO MOYESOVÁ

Plus

Eleanor se má vážně skvěle

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Gail Honeymanová
Eleanor se má vážně skvěle – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

**ELEANOR
SE MÁ
VÁŽNĚ
SKVĚLE**

Gail Honeymanová

**ELEANOR
SE MÁ
VÁŽNĚ
SKVĚLE**

Přeložila Olga Bártová

Plus

Mé rodině

„... příznakem osamělosti je silná touha tento stav nějak změnit. Nedosáhneme toho silou vůle ani tím, že budeme víc chodit mezi lidi, ale navázáním důvěrných vztahů. To se snadno řekne, ale je-li příčinou osamělosti bolestná ztráta, vyhnanství nebo předsudky, jsou strach, nedůvěra, ale zároveň i touha po společnosti zcela oprávněné

„... čím jsme osamělejší, tím hůře se ve společnosti orientujeme. Osamělost nás porůstá jako plíseň nebo srst, je to izolační vrstva, brání nám v navazování vztahů bez ohledu na to, jak moc po nich prahneme. Osamělost bobtná, je čím dál větší a zapouští kořeny. Jakmile na nás dolehne, hned tak se jí nezbatíme.“

OLIVIA LAINGOVÁ,
Osamělé velkoměsto (The Lonely City)

DOBŘÉ DNY

KDYŽ SE MĚ NĚKDO – taxikář, zubní hygienistka – zeptá, co dělám, odpovím, že pracuju v kanceláři. Za těch téměř devět let ale nikoho nezajímalo, v jaké kanceláři pracuju nebo co přesně tam dělám. Nevím, jestli je to proto, že dokonale odpovídám jejich představě o bílých límečcích, nebo proto, že si lidé slovní spojení „pracuju v kanceláři“ doplní sami – žena obsluhuje kopírku, muž něco ťuká do počítače. Nestěžuju si. Jsem ráda, že nemusím dopodrobna popisovat všechny ty úžasné zapeklitosti spojené s pohledávkami. Když jsem na tohle místo nastoupila a někdo se zeptal, odpovídala jsem, že pracuju v grafickém studiu, jenže si všichni mysleli, že jsem kreativec. Přestalo mě bavit, jak pokaždé protáhli pusou, když zjistili, že jsem úřední síla, že nekreslím tenkými fixy a nepoužívám ultramoderní software.

Je mi skoro třicet a v grafickém studiu pracuju od svých jednadvaceti. Bob – majitel – mě přijal krátce poté, co studio založil. Nejspíš se nade mnou slitoval. Měla jsem diplom z filozofické fakulty, žádné zkušenosti a na pohovor jsem přišla s monoklem, zlomenou rukou a bez několika zubů. Možná vytušil, že se do smrti spokojím se špatně placeným kancelářským místem, že nebudu chtít odejít, a ušetřím mu tak práci s hledáním náhrady. Možná vytušil i to, že nebudu potřebovat volno na svatební cestu a že nepůjdu na mateřskou. Těžko říct.

Grafické studio je každopádně hierarchicky rozdělené na dvě části – kreativci jsou filmové hvězdy a my ostatní sehráváme jen vedlejší role. Do které skupiny kdo patří, se pozná už od pohledu. Pro upřesnění musím dodat, že to částečně souvisí s výší platu. My, administrativní pracovníci, dostáváme almužnu, takže si, co se módních účesů a výstředních brýlí týče, nemůžeme moc vyskakovat. Grafici sice dělají všechno proto, aby je ostatní považovali za volnomyšlenkáře s jedinečnými nápady, ale přitom vyznávají uniformní oblečení, hudbu a elektronické přístroje. Grafický design je mi ukradený. Jsem účetní. Když na to přijde, mohla bych vystavovat faktury na naprosto cokoliv – zbraně, Rohypnol, kokosové ořechy.

Od pondělí do pátku přicházím do práce v 8.30. Mám hodinovou pauzu na oběd. Zpočátku jsem si nosila sendviče s sebou, ale jídlo se mi doma v ledničce vždycky zkazilo dřív, než jsem ho stihla spotřebovat, takže teď si vždycky koupím něco ve městě. V pátek v poledne pokaždé podniknu výpravu do Marks and Spencer a hezky tak zakončím pracovní týden. Sendvič si sním v zasedačce, přečtu si noviny od začátku do konce a vyluštím křížovky. Kupuju si *Daily Telegraph* – ne že by se mi tyhle noviny líbily víc než ostatní, ale jsou v nich nejlepší křížovky. S nikým se nebavím. Než si koupím jídlo, přečtu noviny a vyluštím obě křížovky, uplyne skoro celá hodina, kterou mám na oběd. Vrátím se do kanceláře a pracuju do 17.30. Cesta domů mi autobusem trvá půl hodiny.

Doma si v rádiu pustím *Archerovy*, uchystám si večeři a najím se. Obvykle mívám těstoviny s pestem a salát – jeden hrnec a jeden talíř. Moje dětství bylo plné kulinářských protimluvů, pochutnávala jsem si na ručně ulovených hřebenkách i obyčejném filé. Když jsem o stolování přemýšlela v politických a sociologických souvislostech, dospěla jsem k závěru, že mě jídlo vlastně vůbec nezajímá. Dávám

přednost levným potravinám, které se dají snadno a rychle sehnat a uvařit, a přitom obsahují dostatek živin, abych neumřela.

Pak umyju nádobí, chvíli si čtu nebo se dívám na televizi, když v *Telegraphu* doporučí nějaký pořad. Ve středu večer si obvykle (vlastně pokaždé) zhruba čtvrt hodiny volám s mamkou. Kolem desáté si jdu lehnout, půl hodiny si čtu a pak zhasnu. Zpravidla nemám problém usnout.

V pátek nejdu z práce rovnou na autobus, ale do Teska hned za rohem. Koupím si pizzu Margheritu, chianti a dvě velké lahve vodky Glen's. Když dorazím domů, sním pizzu a vypiju víno. Pak si otevřu vodku. V pátek mi stačí málo, párkrát si pořádně loknout. Kolem třetí ráno se probudím na gauči a odpotácím se do postele. O víkendu popíjím vodu tak, aby mi vystačila na oba dny a abych nebyla ani opilá, ani strízlivá. V pondělí ráno mám co dělat, abych se zmátla.

Telefon mi doma moc často nevyzvání – když ale začne, pokaždé nadskočím. Většinou volají z banky, jestli mi nahodou někdo nenabízel pojištění schopnosti splácet hypotéku. *Vím, kde bydlíte*, zašeptám a hodně, opravdu hodně opatrně zavěším. Letos u mě v bytě ještě nikdo nebyl, jen řemeslníci; dobrovolně jsem dál nepozvala jedinou lidskou bytost, jen pána na odečet elektroměru. Že to není možné? Opravdu je to tak. Existuju, nebo ne? Často si říkám, že snad ani nejsem, že si mě jen vymyslela má vlastní fantazie. Někdy mám dojem, že jsem se zemí jen slabě spojená, že vlákna, která mě poutají k naší planetě, jsou tenká jako pavučinka, jako cukrová vata. Stačil by mohutný poryv větru a já bych se utrhla, vznesla a odletěla jako nadýchané chmýří z pampelišky.

Od pondělí do pátku se ta vlákna pokaždé trochu zpevní. Do kanceláře volají klienti, chtějí odložit platbu, posílají mi e-maily se smlouvami a předběžnými kalkulacemi.

Kolegové z kanceláře – Janey, Loretta, Bernadette a Billy – by mou nepřítomnost zaznamenali. Po několika dnech (často si říkám, po kolika asi) by si začali dělat starosti, že jsem nedala vědět, co se mnou je – to by mi totiž nebylo vůbec podobné –, a vyhrabali by v mých papírech moji adresu. Nakonec by asi zavolali policii, nebo ne? Vykopli by policisté dveře? Našli by mě, zakryli by si rukou oči a zvedl by se jim z toho puchu žaludek? Aspoň by si u nás v práci měli o čem povídat. Nesnášejí mě, ale smrt mi nepřejí. Tedy aspoň myslím.

Včera jsem zašla na polikliniku. Jako by mezitím uběhlo sto let. Zrovna ordinoval ten mladý doktor, bledý zrzavý chlapík. To mě potěšilo. Čím jsou doktoři mladší, tím kratší doba uplynula od jejich atestace, a to je jediné dobře. Vždycky jsem našťvaná, když mě vezme doktorka Wilsonová. Je totiž stará, je jí kolem šedesáti a podle mě nemá vůbec ponětí o nejnovějších lécích a pokroku v oblasti medicíny. Ta je ráda, že umí zapnout počítač.

Doktor mluvil, ale nedíval se při tom na mě, což doktoři často dělají. Četl si v počítači moji kartu. Jel myší dolů a čím dál zuřivěji mačkal enter.

„Slečno Oliphantová, tak co vás dneska trápí?“

„Pane doktore, bolí mě záda,“ odpověděla jsem. „Pekelně.“ Pořád se na mě nedíval.

„Jak dlouho?“ zeptal se.

„Už několik týdnů.“

Přikývl.

„Asi vím, co za to může, ale zajímal by mě váš názor,“ nadhodila jsem.

Přestal číst a konečně se na mě podíval.

„Slečno Oliphantová, co za to podle vás může?“

„Moje prsa, pane doktore,“ odpověděla jsem.

„Vaše prsa?“

„Ano. Ehm, zvažila jsem je. Váží skoro tři kila – tedy dohromady, ne každé zvlášť!“ Zasmála jsem se. Doktor se na mě upřeně díval, ale nepřidal se. „To je docela tíha, ne?“ zeptala jsem se. „Kdybych vám k hrudníku připnula tři kila masa a nutila vás s nimi celý den chodit, tak by vás taky bolela záda, ne?“

Doktor mě upřeně sledoval a pak si odkašlal.

„Jak... Jak jste to...?“

„Na kuchyňské váze,“ odpověděla jsem a pokývala jsem hlavou. „Prostě jsem na ni jedno... položila. Druhé jsem nevážila, protože jsem předpokládala, že jsou zhruba stejně těžká. Víím, že jsem nepostupovala zrovna odborně, ale –“

„Slečno Oliphantová, napíšu vám další léky na bolest,“ skočil mi do řeči a začal psát.

„Prosím vás, nějaké silnější,“ požádala jsem ho rozhodně. „A větší balení.“ Dřív se mě snažili odbýt zanedbatelnými dávkami aspirinu. Potřebovala jsem rozšířit zásoby o vysoce účinné pilulky.

„A napíšete mi ještě mast na ekzém? Opakovací recept? Když jsem ve stresu nebo rozrušená, tak se to vždycky zhorší.“

Doktor neuznal moji zdvořilou žádost za hodnu odpovědi a jen přikývl. Tiskárna vyplivla papíry a on mi je předal. Oba jsme mlčeli. Doktor se pak znovu zadíval na obrazovku a začal něco psát. Nastalo trapné ticho. Na to, že pracuje s lidmi, má tedy hodně bídné sociální dovednosti.

„Tak na shledanou, pane doktore,“ rozloučila jsem se. „A velice vám děkuji za váš čas.“ Vůbec nezaznamenal, jakým tónem jsem to řekla. Byl ponořený do poznámek. Tohle je jediná nevýhoda mladých doktorů – že s pacienty jednají hrozně.

To se událo včera ráno, v jiném životě. Dnes, tedy *poté*, autobus směrem do práce celkem uháněl. Pršelo, všichni vypadali zkroušeně, zachumlaní v bundách, a z jejich nakyslého

ranního dechu se zamlžovala okýnka. Mezi kapkami deště na skle probleskoval život, voňavě se mihotal nad zatuchlým oparem z mokrého oblečení a vlhkých noh.

Vždycky mě naplňovalo hrdostí, že všechno zvládám sama. Jsem jediná přeživší – jsem Eleanor Oliphantová. Nikoho nepotřebuju; v mém životě nezeje žádná díra, v mojí skládance nechybí žádný dílek. Jsem soběstačná jednotka. Aspoň jsem si to vždycky myslela. Jenže včera večer jsem poznala svoji životní lásku. Bylo mi to jasné, jen co vešel na pódium. Měl hodně módní klobouk, ale tím mě nezaujal. Ne, nejsem tak povrchní. Byl v obleku, spodní knoflíček vesty měl rozepnutý. Mamka vždycky říkala, že opravdový džentlmen se pozná podle toho, že nemá zapnutý spodní knoflík – byla to jedna z mnoha věcí, po kterých jsem se měla dívat, protože vypovídala o vysoce kultivovaném elegantním muži odpovídající třídy a společenského postavení. Ten jeho hezký obličej, ten jeho hlas... konečně jsem našla muže, který by se dal do značné míry označit za „vhodného budoucího manžela“.

Mamka bude nadšená.

V KANCELÁŘI BYLA JAKO každý pátek znát téměř hmatatelná radost; všichni naoko podleli iluzi, že víkend bude prostě úžasný a příští týden to v práci bude jiné, lepší. Jsou nepoučitelní. I když v mém případě se přece jen něco změnilo. V noci jsem špatně spala, ale přesto jsem se cítila dobře, líp, nejlíp. Člověk prý pozná, když potká „toho pravého“ nebo „tu pravou“. Je to naprostá pravda. Mně ho osud navíc přivedl do cesty ve čtvrtek večer, takže teď se přede mnou lákavě rozprostírá víkend se spoustou času a příslibů.

Dnes u nás končí jeden grafik – při té příležitosti se jako obvykle otevře levné víno, drahé pivo a do misek se nasybou brambůrky. Když budu mít štěstí, rozlučka začne brzy, takže se tam budu moct ukázat a zároveň včas odejít. Dnes prostě musím stihnout nakoupit. Otevřela jsem dveře a v tom ledovém klimatizovaném vzduchu jsem se otrásla, i když jsem na sobě ještě měla loveckou koženou vestu na zip. Billy zrovna řečnil. Stál zády ke mně a ostatní měli oči jen pro něj, takže si mě nevšimli.

„Je švihlá,“ vykládal Billy.

„To víme už dávno,“ namítla Janey. „O tom přece nikdo nepochybuje. Co zas vyvedla?“

Billy si odfrkl. „Že vyhrála vstupenky a zeptala se mě, jestli na ten debilní koncert půjdu s ní, to předpokládám asi všichni víte, že?“

Janey se usmála. „Bobova tradiční tombola plná sračkových volňásků od klientů. První cena – dvě vstupenky. Druhá cena – čtyři vstupenky...“

Billy vzdychl. „Přesně tak. Dokonalá čtvrtěční trapárna – dobročinný koncert v hospodě, v hlavních rolích lidi z marketingového oddělení našeho největšího klienta a k tomu trapáci z řad jejich kámošů a rodinných příslušníků. A korunu tomu samozřejmě nasadila ona.“

Všichni se zasmáli. Musela jsem s jeho hodnocením souhlasit, protože včera to mělo do gatsbyovsky opulentního večírku opravdu hodně daleko.

„Nejdřív hrála kapela Johnnie, příjmení si nepamatuju, a Progresivní poutníci. Vlastně docela ušli,“ vykládal Billy. „Hráli hlavně svoje věci, k tomu pár převzatých pecek, klasický hitovky.“

„Johnnie Lomond! Toho znám!“ ozvala se Bernadette. „Chodil do školy s mým starším bráchou. Jednou k nám dorazil na mejdan, když byli rodiče na Tenerife. On a pár kluků od bráchy ze třídy. Co si tak vzpomínám, ucpali umyvadlo na záchodě...“

Odvrátila jsem se, abych nemusela poslouchat, jakých prohřešků se v mládí dopustil.

„No, takže jí se ta kapela vůbec nelíbila,“ rozpovídal se Billy. Dobře jsem věděla, že nemá rád, když mu někdo skáče do řeči. „Seděla jak pecka, ani se nehnula, ani nezatleskala, prostě nic. Když dohráli, prohlásila, že musí domů. Nevydržela ani do přestávky, takže jsem tam zbytek koncertu dřepěl sám jako týdýt.“

„Billy, tak to mě moc mrzí. Určitěs ji pak chtěl pozvat na skleničku nebo někam do klubu,“ poznamenala Loretta a šťouchla do něj.

„Ty jsi fakt vtipná. Ne, vystřelila odtamtad jak raketa. Než kapela dohrála, určitě už ležela v posteli, popíjela kakao a listovala ve *Chvilce pro tebe*.“

„Hm, podle mě nechte *Chvilku pro tebe*,“ namítla Janey. „Ta bude číst něco ulítějšího, co nemají v každý trafice. *Skotského rybáře? S karavanem na cestách?*“

„*Naši myslivost*,“ prohlásil Billy rozhodně. „Určitě ji má předplacenou.“ Všichni se uchechtli.

Tomuhle vtipu jsem se zasmála i já.

Vůbec jsem nečekala, že se to stane zrovna včera večer. Ani trochu. O to víc mě to vzalo. Ráda všechno důkladně plánuju, chystám se s předstihem a mám všechno připravené. Ale k tomuhle došlo zčistajasna, jako bych dostala facku, ránu do břicha nebo se spálila.

Zeptala jsem se Billyho, jestli na ten koncert půjde se mnou hlavně proto, že je z kanceláře nejmladší; myslela jsem, že by se mu ta hudba mohla líbit. Slyšela jsem, jak si ho kolegové kvůli tomu dobírali – mysleli si totiž, že mám obědovou pauzu. Nic jsem o tom koncertu nevěděla, v životě jsem neslyšela ani o jedné kapele, která tam měla hrát. Šla jsem tam, protože jsem to brala jako povinnost, vyhrála jsem vstupenky v dobročinné tombole a bylo mi jasné, že se mě pak na ten koncert někdo zeptá.

Pila jsem kyselé bílé víno, teplé a znehodnocené umělohmotným kelímekem. V hospodě totiž do ničeho jiného nenalévali – ti nás ale museli mít za barbary! Billy trval na tom, že mi víno koupí na oplátku za to, že jsem ho pozvala. Bylo nad slunce jasné, že se nejedná o rande. Už jen ta představa byla k smíchu.

Pak zhasla světla. Billy nechtěl poslouchat předkapely, ale já jsem byla neoblomná. Nikdy nevíte, kdy budete svědky zrodu nové hvězdy, nikdy nevíte, kdo vystoupí a oslní vás. A pak mě oslnil on. Dívala jsem se na něj. Byl světlo a žár. Plál. Všechno, čeho se dotkl, mělo být už navždy jiné. Naklonila jsem se dopředu a sunula se na židli blíž k němu. Konečně jsem ho našla.

Když teď osud začal psát moji budoucnost, musela jsem si o tom zpěvákovi zjistit něco víc. On je totiž řešení. Napadlo mě, že než se pokusím vypořádat s děsem zvaným měsíční uzávěrka, mohla bych se podívat do několika internetových obchodů, kolik by stál počítač. Nejspíš bych mohla zajít do kanceláře i o víkendu a použít počítač tady, ale je dost pravděpodobné, že by se tu někdo nachomýtl, a určitě by ho zajímalo, proč tu jsem. Ne že bych tím porušila nějaké pravidlo, ale do tohotohle nikomu nic není a dost nerada bych Bobovi vysvětlovala, že do práce sice chodím i o víkendech, ale na tu hromadu faktur, co čekají na vyřízení, jsem ještě nesáhla. Doma u toho navíc budu moct dělat ještě něco jiného, třeba bych mohla zkusit uvařit večeři o třech chodech, abych to měla natrénované, až spolu budeme poprvé večeřet ve dvou. Mamka mi kdysi dávno sdělila, že chlapi se můžou utlouct po belgických rolkách s párkem. Že cesta k chlapovu srdci vede právě přes domácí belgickou rolku, přes nadýchané teplé pečivo a kvalitní maso. Už několik let vařím jen těstoviny. Belgické rolky jsem v životě nedělala, ale podle mě to zas tak těžké nebude. Vždyť je to jen listové těsto a zpracované maso.

Zapnula jsem počítač a zadala jsem heslo, ale obrazovka zamrzla. Přístroj jsem vypnula a zase zapnula, ale tentokrát jsem se nedostala ani ke kolonce s heslem. Otrava. Zašla jsem za vedoucí kanceláře Loretou. Myslí si o sobě, kdovíjak není administrativně schopná, a ve volném čase vytváří odpudivé šperky a prodává je tulpasům. Oznámila jsem jí, že mi nefunguje počítač a že nemůžu sehnat Dannyho z IT oddělení.

„Eleanor, Danny tu už nepracuje,“ vysvětlila, ale ani nezvedla oči od obrazovky. „Místo něj je tu Raymond Gibbons. Už měsíc.“ Řekla to, jako bych to měla dávno vědět. Ani teď se na mě nepodívala, jen na lepicí papírek napsala křestní jméno, příjmení a telefon a podala mi ho.

„Děkuju, Loretto. Jako vždycky jsi mi moc pomohla,“ řekla jsem jí, ale samozřejmě mě vůbec nevnímala.

Zavolala jsem na to číslo, ale dovolala jsem se jen do hlasové schránky: „Nazdárek, tady Raymond, ale vlastně tu nejsem. Jako Schrödingerova kočka. Po pípnutí mi nechte vzkaz. Ahoj.“

Znechuceně jsem zavrtěla hlavou a začala pomalu a zřetelně mluvit do sluchátka.

„Dobré ráno, pane Gibbonsi. Tady slečna Oliphantová, účetní. Nefunguje mi počítač a byla bych vám moc vděčná, kdybyste ho zvládl opravit ještě během dneška. Budete-li mít nějaké dotazy, zavolejte mi na linku pět set třicet pět. Děkuji mnohokrát.“

Doufala jsem, že se z mého jasného stručného vzkazu poučí. Čekala jsem deset minut, uklidila jsem si stůl, ale pan Gibbons mi nezavolal. Dvě hodiny jsem zakládala papíry do šanonů. Pan Gibbons se stále neozýval, tak jsem si řekla, že si udělám pauzu na oběd o něco dřív. Napadlo mě, že bych se měla fyzicky připravit na možnost, že se s muzikantem opravdu seznámím, a nějak se proto zkrášlit. Mám postupovat od nitra k zevnějšku, nebo od zevnějšku k nitru? V duchu jsem si udělala seznam procedur souvisejících se vzhledem, které budu muset podstoupit: vlasy a chlupy (hlava a celé tělo), nehty (na rukách i na nohách), obočí, celulitida, zuby, jizvy... To všechno potřebuje ošetřit, upravit, zušlechtit. Nakonec jsem se rozhodla začít zevnějškem a propracovat se k nitru – takhle to koneckonců bývá i v přírodě. Svlékání kůže, znovuzrození. Od savců, ptáků a hmyzu se toho můžeme tolik naučit. Když nevím, jak bych se měla zachovat, zeptám se v duchu: Co by udělala fretka? Nebo: Jak by v takovéhle situaci reagoval mlok? A vždycky mě napadne správná odpověď.

Každý den chodím do práce kolem salonu Krása nebeská. Shodou okolností jim právě někdo odřekl termín. Bude to

trvat zhruba dvacet minut, na starost si mě vezme Kayla a bude mě to stát pětáctyřicet liber. Pětáctyřicet liber! Když mě Kayla odváděla do suterénu, říkala jsem si, že on za to stojí. Kayla měla na sobě jako všechny zaměstnankyně salonu bílý plášť podobný tomu, jaký nosí doktoři, a bílé dřeváky. Její rádoby zdravotnický oděv se mi zamlouval. Vešly jsme do nepříjemně malé místnosti, jen tak tak se tam vešlo lehátko, židle a stolek.

„Sundejte si...“ odmlčela se a zadívala se mi na spodní část těla. „Ehm... kalhoty i kalhotky a pak se natáhněte tady na to lehátko, ju? Jestli chcete, můžete být od pasu dolů nahá, nebo si natáhněte tohle.“ Položila na lehátko balíček. „Přikryjte se ručníkem. Hned jsem u vás, ju?“

Přikývla jsem. Ju? Takovou rozšafnost bych v kosmetickém salonu nečekala.

Když se za Kaylou zavřely dveře, sundala jsem si boty a svlékla kalhoty. Ponožky si mám nechat? Po důkladné úvaze jsem usoudila, že bych asi měla. Stáhla jsem si kalhotky, ale nevěděla jsem, co s nimi. Přehodit je přes židli jako kalhoty, aby byly pěkně na očích, mi nepřišlo vhodné. Pečlivě jsem je složila a strčila do kabely. Případala jsem si obnažená, tak jsem vzala balíček, který Kayla nechala na lehátku, a otevřela ho. Vyklepala jsem obsah a vzala ho do ruky – hodně malé černé kalhotky, které se v Marks and Spencer prodávají pod názvem „tanga“. Tyhle byly vyrobené z papírových vláken jako čajové sáčky. Oblékla jsem si je. Byly mi hrozně malé, přetévalo mi přes ně břicho, boky i zadek.

Lehátko bylo dost vysoké a vystlané ručníky. Našla jsem pod ním schůdek a vylezla jsem nahoru. Natáhla jsem se. Pod hlavou jsem měla hrubý modrý papírový ručník jako na lehátko u doktora. U nohou jsem měla složený další, tentokrát černý ručník, přikryla jsem se jím až po pás. Černé ručníky mě znervózňovaly. Jaké fleky má tahle prozíravě

vybraná barva skrýt? Koukala jsem do stropu, spočítala jsem bodové reflektory a pak jsem se rozhlédla. I v matném světle bylo vidět, jak jsou vybledlé stěny ošoupané. Pak se ozvalo zaklepání a Kayla vešla dovnitř, byla ztělesněná žoviálnost.

„Tak co to bude?“ zeptala se.

„Brazilská depilace. Už jsem vám to říkala.“

Kayla se zasmála. „Pardon, myslela jsem, jaký vosk.“

Zamyslela jsem se. „No, asi obyčejný... svíčkový?“

„A jaký tvar?“ zeptala se úsečně, ale pak si všimla, jak se tvářím. „No, takže děláme proužek, trojúhelníček nebo Hollywood,“ vypočítala trpělivě na prstech.

Zamyslela jsem se. V duchu jsem si ty možnosti přeříkala pořád dokola. Stejným způsobem řeším i slovní přesmýčky – čekám, až se písmena nějak poskládají. Proužek, trojúhelníček, Hollywood... Proužek, trojúhelníček, Hollywood...

„Hollywood,“ rozhodla jsem nakonec. „Ať jsem za hvězdu.“

Kayla dělala, že můj vtip neslyšela, a zvedla ručník. „Jejda... Ehm, tak jo...“ vydechla. Došla ke stolečku, otevřela šuplík a něco z něj vyndala. „Tak to budou ještě dvě libry za nastavitelný hřeben,“ podotkla přísně a natáhla si jednorázové rukavice.

Strojek bzučel *bz, bz, bz* a já jsem civěla do stropu. Vůbec to nebolelo. Když mě Kayla dostříhala, smetla chloupky hustým širokým kartáčem na zem. Cítila jsem, že začínám panikařit. Když jsem sem přišla, podlahu jsem si neprohlédla. Co když to takhle dělá se všemi klientkami? Co když mám jejich pubické chlupy zespoda nalepené na puntíkatých ponožkách? Při té představě se mi udělalo trochu špatně.

„Tak to už vypadá líp,“ prohlásila Kayla. „Zkusím to udělat rychle. Nejméně dvanáct hodin se tam nemažte parfemovaným tělovým mlékem, ano?“ Zamíchala vosk v nádobce, která se ohřívala na stolku.

„Nebojte, Kaylo, na vonné masti jsem si nikdy moc nepotrpkla,“ ujistila jsem ji. Vyvalila na mě oči. Myslela jsem, že v salonech to budou s lidmi umět. Kayla byla skoro stejně hrozná jako moje kolegyně z kanceláře.

Odhrnula mi kalhotky na stranu a řekla mi, ať si držím kůži napnutou. Pak mi dřevěnou špachtlí na stydkou kost nanesla proužek teplého vosku a přitiskla na něj kousek látky. Vzala za jeden jeho konec a trhla. Okamžitě jsem ucítila nápor ostré bolesti.

„*Morituri te salutant*,“ zašeptala jsem a do očí se mi vehnaly slzy. To v takovýchhle situacích říkávám – pokaždé si tak dodám odvalu. Chtěla jsem si sednout, ale ona mě jemně zatačila zpátky na lehátko.

„Tohle byl bohužel teprve začátek,“ sdělila mi podle mě docela vesele.

Bolest snáším dobře, znám ji. Uchýlila jsem se do bílé komůrky v hlavě, má stejnou barvu jako mraky. Voní jako čistá bavlna a králícci. Vzduch uvnitř má slabounký mandlovo-růžový nádech a hraje tam nádherná hudba. Dnes to bylo „Top of the World“ od The Carpenters. Ten nádherný hlas... zněl tak blaženě, tak láskyplně. Překrásná, přešťastná Karen Carpenterová.

Kayla trhala a škubala. Řekla mi, ať pokrčím nohy, roztažnu je a přitisknu paty k sobě. Jako žába, poznamenala jsem, ale ona dělala, že mě neslyšela, a soustředila se na práci. Vytrhla mi chloupky přímo odtamtud. V životě by mě nenapadlo, že je to možné. Pak mi řekla, ať zase nohy natáhnou, a sundala mi papírové kalhotky. Potřela zbývající chloupky horkým voskem a vítězoslavně je vyrvala všechny najednou.

„A je to,“ prohlásila, sundala si rukavice a otřela si čelo hřbetem ruky. „Vypadá to o dost líp!“

Podala mi zrcátko, abych se mohla podívat. „Ale vždyť jsem úplně holá!“ namítla jsem zděšeně.

„No jistě, chtěla jste přece Hollywood.“

Uvědomila jsem si, že zatínám pěsti, a nevěřicně jsem zavrtěla hlavou. Do salonu jsem šla proto, abych ze sebe postupně udělala normální ženu, a kvůli Kayle teď vypadám jako dítě.

„Kaylo,“ hlesla jsem. Nemohla jsem uvěřit, v jaké situaci jsem se ocitla. „Líbí se mi normální dospělý muž. Bude stát o pohlavní styk s normální dospělou ženou. Snažíte se mi naznačit, že je pedofil? Jak se opovažujete!“

Zděšeně na mě zírala. Měla jsem toho plné zuby.

„Běžte laskavě pryč, ať se můžu obléct,“ požádala jsem ji a otočila jsem se hlavou ke zdi.

Kayla odešla a já jsem slezla z lehátka. Natáhla jsem si kalhoty. Utěšovala jsem se, že mi chloupky do našeho prvního intimního sblížení určitě dorostou. Nedala jsem Kayle žádné dýško.

Když jsem se vrátila do kanceláře, počítač pořád nefungoval. Opatrně jsem si sedla a znovu jsem zavolala Raymondovi do IT oddělení, jenže se okamžitě ozval ten jeho nesmyslný vzkaz. Řekla jsem si, že se po něm zkusím nahoře podívat – podle vzkazu jsem usoudila, že Raymond bude přesně ten typ člověka, který klidně lelkuje a nechá telefon vyzvánět. Když jsem odsunula židli od stolu, zjistila jsem, že ke mně jde nějaký muž. Byl jen o trochu vyšší než já a na sobě měl neforemné džíny, zelené sportovní boty a tričko s obrázkem psa ležícího na psí boudě. Obepínalo mu rostoucí břicho. Vlasy měl pískově světlé, zastřížené nakrátko ve snaze zamaskovat, že řídnou a ubývají, a taky měl světlé chomáčkované strniště. Ty části kůže, které byly vidět – na obličejí a na těle –, byly hodně růžové. Jako prasátko, napadlo mě okamžitě.

„Ehm, ty jseš Oliphantová?“ zeptal se.

„Ano. Eleanor Oliphantová. To jsem já,“ zablekotala jsem.

Dokolébal se k mému stolu. „Já jsem Raymond, z IT,“ představil se. Podala jsem mu ruku a on mi jí nakonec poněkud váhavě potřásl. Byl to jen další důkaz, že lidé v současné době bohužel téměř netuší, co se sluší. Stoupla jsem si, aby si Raymond mohl sednout k počítači.

„Tak co máme za problém?“ zeptal se s očima upřenýma na obrazovku. Pověděla jsem mu to. „Jasňačka,“ prohlásil a něco hlučně natukal na klávesnici. Vzala jsem noviny a řekla jsem mu, že budu v zasedačce. Nemělo smysl stát mu za zády, až bude opravovat počítač.

Autorem dnešní křížovky byl „Elgar“. Ten mívá slušné, nápadité legendy. Zrovna když jsem se snažila přijít na dvanáct svisle a poklepávala si při tom tužkou o zuby, přikolébal se ke mně Raymond, a přerušil tak proud mých myšlenek. Nakoukl mi přes rameno.

„Křížovky, jo?“ zeptal se. „Ty mě nikdy nebraly. Zato hry na kompu bych mastil každé den. Třeba *Call of Duty* –“

Nevěnovala jsem jeho přihlouplým řečem pozornost. „Opravil jsi to?“ zajímalo mě.

„Jo,“ odpověděl spokojeně. „Mělas tam dost zákeřnej vir. Vyčistil jsem ti harddisk a znova nastavil firewall. Jednou týdně bys měla provést celkovéj test.“ Asi si všiml, že se tvářím nechápavě. „Ukážu ti to.“ Šli jsme spolu chodbou. Jeho šeredné sportovní boty na podlaze vrzaly. Zakašlal.

„Ehm... Pracuješ tady už dlouho?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděla jsem a přidala do kroku.

Stačil mi, ale už trochu funěl.

„Hm.“ Odkašlal si. „Já tu jsem teprv pár týdnů. Předtím jsem dělal v Sandersons. V centru. Znáš Sandersons?“

„Ne,“ odpověděla jsem.

Došli jsme k mému stolu a já se posadila. Raymond se nade mě naklonil, až moc blízko. Cítila jsem z něj nějaké jídlo a trochu i cigarety. Nepříjemné. Říkal mi, co mám dělat, a já jsem poslouchala a ukládala si jeho pokyny do

paměti. Když jsme skončili, měla jsem technologických záležitostí pro dnešek tak akorát dost.

„Raymonde, děkuju za pomoc,“ řekla jsem významně. Raymond se narovnal a zasalutoval. Jen těžko byste hledali člověka s tak nevojenským držením těla.

„Jasně, Eleanor. Tak zase někdy!“

To určitě, pomyslela jsem si. Otevřela jsem excelovou tabulku s neuhrazenými pohledávkami za tenhle měsíc. Raymond se odkolébal. Chodil dost zvláště, tak trochu poskakoval, jako by našlapoval moc zvysoka. Všimla jsem si, že takhle většinou chodí nepřitažliví muži. A sportovní boty jim rozhodně nepomůžou.

Zpěvák měl tehdy ve čtvrtek hezké kožené polobotky. Byl vysoký, elegantní a šarmantní. Bylo skoro k neuvěření, že on a Raymond patří ke stejnému živočišnému druhu. Zavrtěla jsem se na židli, celá nesvá. Cítila jsem tam dole tepovou bolest a začínalo to svědit. Že jsem si ty kalhotky zase neoblékla.

Rozlučka začala přibližně v půl páté. Po Bobově proslovu jsem náruživě tleskala a pokřikovala „Ano, ano, bravo!“, aby si mě všichni všimli. Odešla jsem v 16.59 a co nejrychleji – jak jen mi to podrážděná, čerstvě odchlupená epidermis dovolovala – jsem se vydala k nákupnímu centru. Naštěstí jsem tam dorazila už ve čtvrt. Říkala jsem si, že tohle je na nejvyšší důležité, takže bude lepší vrabec v hrsti, a proto jsem zamířila hned do prvního obchodu s elektronikou a vyjela výtahem do patra.

Mladík v šedé košili a lesklé kravatě tam zíral na řadu obrovských televizních obrazovek. Došla jsem k němu a sdělila jsem mu, že bych si chtěla koupit počítač. Zatvářil se vyděšeně.

„Desktop, laptop, tablet?“ odříkal. Neměla jsem tušení, o čem mluví.

Podívala jsem se mu na visačku. „Liame, počítač kupuju poprvé v životě,“ vysvětlila jsem. „Jako spotřebitelka nemám s tímhle typem produktů téměř žádné zkušenosti.“

Popotáhl si límeček, jako by z něj chtěl vysvobodit svůj obrovský ohryzek. Vypadal jako gazela nebo antilopa, jako jedno z těch nezajímavých béžových zvířat s velkýma kulatýma očima po stranách hlavy. Jako zvíře, které nakonec vždycky sežere leopard.

To tedy nebyl slibný začátek.

„K čemu ho potřebujete?“ zeptal se, ale do očí se mi nepodíval.

„Do toho vám vůbec nic není,“ odpověděla jsem nanejvýš dotčeně.

Zatvářil se, jako že se co nevidět rozbřečí. Měla jsem z toho špatný pocit. Byl jen mladý. Položila jsem mu ruku na předloktí, i když se hrozně nerada dotýkám cizích lidí.

„Nezlobte se, jen trochu panikařím, protože se o víkendu nutně potřebuju dostat na internet,“ vysvětlila jsem, ale on se dál tvářil dost nervózně.

„Liame, chtěla bych si zkrátka a dobře koupit počítač s internetem, na kterém budu moct pěkně z pohodlí domova vyhledávat informace,“ vykládala jsem pomalu. „Časem z něj možná budu posílat elektronickou poštu. To je všechno. Budete pro mě něco mít?“

Zadíval se do stropu a hluboce se zamyslel. „Laptop s mobilním připojením?“ zeptal se. Proč se proboha ptá mě? Přikývla jsem a podala mu platební kartu.

Když jsem dorazila domů – trochu mě brala závrať z toho, kolik jsem utratila –, zjistila jsem, že nemám vůbec nic k jídlu. V pátek pochopitelně mívám Margheritu, ale dnes jsem se poprvé v životě nedržela svých zvyklostí. Vzpomněla jsem si, že mám v šuplíku s utěrkami schovaný letáček, který jsem před časem objevila ve schránce. Hned jsem ho našla a uhladila. U spodního okraje byly slevové kupony, už

propadlé. Říkala jsem si, že mezitím možná zdražili, ale že nejspíš dál prodávají pizzy a telefonní číslo bude platit. Už tyhle ceny byly tak vysoké, že jsem se musela smát. V Tesku pořídíte pizzu čtyřikrát levněji.

Rozhodla jsem se, že do toho půjdu. Ano, je to neúměrně drahé a zavání to požitkářstvím, ale proč ne? Připomněla jsem si, že člověk by měl zkoušet nové věci, posouvat hranice. Muž na druhém konci telefonního spojení mi sdělil, že pizzu přivezou za čtvrt hodiny. Učesala jsem se, zula si bačkory a obula si boty, ve kterých chodím do práce. Říkala jsem si, jak to asi udělají s pepřem. Bude s sebou mít rozvozce mlýnek? Přece nebude pepř na pizzu mlít ve dveřích? Dala jsem vařit vodu, kdyby měl náhodou chuť na čaj. Po telefonu mi sdělili, kolik to bude stát, a já jsem našla peníze, dala je do obálky a na ni jsem napsala Pizza Pronto. S adresou jsem se nenamáhala. Říkala jsem si, jestli bych neměla přidat spropitné, a mrzelo mě, že se nemám koho zeptat. S tímhle by mi mamka neporadila. Nemůže si vybírat, co bude jíst.

Ten nápad s pizzou měl jediný nedostatek – víno. Pán v telefonu mi řekl, že víno nerozvázejí. Vlastně ho docela pobavilo, že mě něco takového vůbec napadlo. Zvláštní. Na vínu k pizze přece není nic neobvyklého. Netušila jsem, jak zařídit, abych měla k pizze co pít. A napít jsem se vážně potřebovala. Lámala jsem si s tím hlavu, dokud mi pizzu nepřivezli.

Celá ta akce byla nakonec velkým zklamáním. Chlapík mi vrazil do ruky velkou krabici, vzal si obálku a neurvale ji přede mnou roztrhl. Přepočítal mince a pak si pro sebe zabručel: *Se na to vyseru*. Přišlo mi, že tohle je dobrá příležitost, jak se zbavit padesátipencí, které strádám v keramické misce. Do obálky jsem dala jednu navíc, ale poděkování jsem se nedočkala. Nezdvořák.

Pizza byla příliš mastná, těsto nanicovaté a bez chuti. Okamžitě jsem se zařekla, že si v životě žádnou pizzu neobjednám, a s muzikantem už vůbec ne. Jestli někdy

dostaneme chuť na pizzu a do Teska to bude daleko, budeme mít dvě možnosti. Buď dojedeme černým taxíkem do centra a povečeříme v hezké italské restauraci. Nebo pizzu udělá on. Se vším všudy. Umíchá těsto, bude ho dlouhými štíhlými prsty hníst, roztahovat a uhlazovat tak dlouho, až mu bude po vůli. Bude stát u sporáku, v hrnci budou bublat rajčata s čerstvými bylinkami a on z nich připraví hustou omáčku, která bude díky lesklému olivovému oleji hebká a vláčná.

Bude mít na sobě svoje nejstarší, nejpohodlnější džíny, budou mu hezky sedět přes úzké boky. Bude míchat, podupávat bosýma nohama a tiše si pro sebe zpívat tím svým nádherným hlasem. Až pizzu ozdobí – úplně na vrch dá artyčoky a hoblinky fenyklu –, strčí ji do trouby, přijde za mnou, vezme mě za ruku a odvede do kuchyně. Stůl už bude prostřený, uprostřed bude stát mísa s gardéníemi a ve svícnech z barevného skla se budou mihotat plamínky čajových svíček. Pomalu odkorkuje lahev barola – ozve se dlouhé příjemné lupnutí –, postaví ji na stůl a odsune mi židli. Než se stihnu posadit, obejmě mě a políbí, bude mě rukama držet kolem pasu a přitiskne mě k sobě tak prudce, že ucítím jeho tep, nasládlý teplý dech a sladkou kořeněnou vůni jeho kůže.

Dojedly jsem mizernou pizzu. Chtěla jsem krabici sešlapat, aby se vešla do kontejneru, a začala jsem po ní skákat. Vtom jsem si vzpomněla na koňak. Mamka vždycky tvrdila, že na duševní otřesy je nejlepší koňak, tak jsem si jeden před pár lety koupila, pro jistotu. Dala jsem ho do skříňky v koupelně k ostatním předmětům první pomoci. Šla jsem se podívat, jestli tam opravdu je, a ano, hned za obvazy a ortézami zápěstí jsem objevila menší lahev Rémy Martin, plnou, ne-načatou. Odšroubovala jsem víčko a lokla si. Vodka mi sice chutná víc, ale tohle taky nebylo špatné.

Říkala jsem si, jestli to s tím novým počítačem zvládnou, protože jsem si musela poprvé v životě všechno nastavit sama, ale nakonec to šlo docela jednoduše. Ani s mobilním připojením na internet nebyly potíže. Odesla jsem si koňak a počítač na kuchyňský stůl, zadala jsem zpěvákovo jméno do Googlu, zmáčkla enter a zakryla si rukama oči. Pár vteřin nato jsem mezi roztaženými prsty koukla na obrazovku. Stovky výsledků! Měla jsem dojem, že tohle bude celkem hračka, tak jsem se rozhodla, že si stránky rozdělím – měla jsem před sebou celý víkend, tak nebylo kam spěchat.

První odkaz mě přivedl na jeho webové stránky. Byly plné jeho fotek, případně jeho fotek s kapelou. Naklonila jsem se až k obrazovce, skoro jsem se jí dotýkala nosem. Opravdu jsem si ho nevysnila, ani jsem nezveličila jeho krásu. Další odkaz mi ukázal jeho Twitter. Dopřála jsem si to potěšení, že jsem si přečetla jeho tři nejnovější příspěvky – dva byly sarkastické a vtipné a třetí naprosto okouzující. Vyjadřoval v něm obdiv k jinému muzikantovi. Jak ušlechtilé.

Následoval jeho Instagram. Měl na něm skoro padesát fotek. Bezmyšlenkovitě jsem na jednu klikla – obličej pěkně zblízka, přirozený a uvolněný výraz. Měl římský nos, dokonale rovný, ideálně velký. Uši měl taky dokonalé, velké tak akorát, naprosto symetrické spirálky kůže a chrupavek. Světle hnědé oči. Byly tak světle hnědé, jako je růže červená nebo obloha modrá. Přímo určovaly, jak má světle hnědá barva vypadat.

Na Instagramu byla jedna řada fotografií za druhou. Silou vůle jsem přiměla svůj prst, ať zmáčkne tlačítko a vrátí se do vyhledávače. Přejela jsem očima ostatní odkazy, které Google našel. Videá z koncertů na YouTube. Články a recenze. A to byla teprve první stránka. Přečtu si o něm všechno, co vypátrám, pořádně ho poznám – vyhledávat informace a řešit problémy přece umím. Nechlubím se, jen konstatuju fakta. Jestli se potvrdí, že je moje životní láska, pak je

jedině správné, že si toho o něm chci zjistit víc. Je to rozumné. Vzala jsem koňak, nový sešit a tenký fix zkonfiskovaný z kanceláře a usadila jsem se na pohovce. Chtěla jsem začít plnit svůj akční plán. Koňak mě zahříval a konejšil, tak jsem upíjela.

Probudila jsem se krátce po třetí ráno, fix i sešit ležely na zemi. Pomalu jsem se rozpomněla, že mě koňak úplně přemohl a já začala snít s otevřenýma očima. Hřbety obou rukou jsem měla potetované černým fixem, vyjímalo se na nich jeho jméno, vepsané do nespočtu srdíček – jen pár centimetrů kůže zůstalo netknutých. V lahvi zbýval jen hlt. Vypila jsem ho a šla jsem spát.

PROČ ON? PROČ TEĎ? Tohle mi vrtalo hlavou, když jsem v pondělí ráno čekala na autobus. Bylo to zapeklité. Copak se někdo vyzná v řízení osudu? Tuhle otázku se už pokoušeli zodpovědět mnohem větší myslitelé, ale bezúspěšně. Prostě tu najednou je – hezký, elegantní a nadaný. Dar bohů. Samotné mi je dobře, přímo skvěle, jenže potřebuju udělat radost mamce, uchlácholit ji, aby mi dala pokoj. Přítel – manžel? – by mohl stačit. Ne že bych někoho potřebovala. Jak už jsem říkala, samotné mi je skvěle.

O víkendu jsem důkladně prostudovala veškerý fotografický materiál a došla k závěru, že zpěvák má obzvláště uhrančivé oči. Moje oči mají podobnou barvu, ale samozřejmě nejsou zdaleka tak hezké, neprobleskují v nich mihotavé měděné hlubiny. Někoho mi na těch fotkách připomíná. Je to jen taková matná vzpomínka, jako obličej pod ledem nebo zastřený kouřem, neurčitý. Oči stejné jako ty moje, oči v drobném obličejí, vyjevené a zranitelné, zalité slzami.

Eleanor, nebuď směšná. Vyčítala jsem si, že jsem si, byť jen na chvíli, dovolila sklouznout k sentimentalitě. Světle hnědé oči jako já má přece spousta lidí, je to vědecky doloženo. Proto je statisticky nevyhnutelné, že se na mě v rámci běžné sociální interakce někdo s takovýma očima podívá.

Trápilo mě ještě něco jiného. Z dostupných studií vyplývá, že člověk si vybírá zhruba stejně přitažlivého partnera nebo partnerku. Rovný rovného si hledá, tak to prostě chodí.